

βωμένο σαν κόσμημα, περνούσε, σμαράγδι λαμπε
ρό, που εξακοντίζει πράσινες ακτίνες, της
άνοιξης τραγούδι λουλουδένιο, που απλώνει
ουράνια ευωδιά, φρέσκο από τις δροσιές των
τριαντάφυλλων, έτσι εγώ τραγούδησα ο ποιη-
τής.

Δοξάστηκα και πλούτησα από το τραγούδι
τό γλυκό σαν τὰ λουλούδια, όπως απ' τον κυ-
πρό του ποιοματλ, ευχαριστήθηκε η ψυχή μου,
έτρεμσε το πνεύμα μου, ανάσασα τη γλύ-
κα, μέθυσε η ψυχή μου, ανάπνευσα την ευωδιά
των γλυκών λουλουδιών στον τόπο των πλου-
σιών, μέθυσε η ψυχή μου από τὰ λουλούδια.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ. — 40. Λίγα των "Ολων,
Ζωοδότης θεός της καταστροφής. 'Ο τόπος
της άλλης ζωής όπου αναφέρεται το ποίημα
είναι ένας ξερότοπος που σαρώνουν αιχμές βε-
λών από οβριανό σέ ασταμάτητες καταιγιστικές
βροχές. Το ποίημα δεν έχει καμιά χριστιανική
έπίδραση, γράφτηκε πριν απ' την άφιξη των
Ευρωπαίων. — 41. Κι' αυτό το ποίημα χω-
ρίς ευρωπαϊκή επίδραση.

—συνεχίζεται

ΑΡΧΑΪΚΟ ΡΩΜΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

"Όταν βροντάς, Λευκέσιε,
τρέμουν μπροστά σου
όσοι θεοί τ' ουρανού
σ' ακούσουν, νά βροντάς.

(Λευκέσιος: Θεός κύριος του φωτός)

ΠΡΙΑΠΕΙΑ — (Βιργίλιος;)

"Αν όσους έχεις στίχους τόσους είχες καρπούς,
Πρίαπε,
'Απ' τον άρχαίο 'Αλκίνοο θά ήσουν πιο
πλούσιος.

*
Ένοιόαστοι κοιμάστε, σκύλοι: ής φυλάει τον
κήπο
Με την αγαπημένη του μαζί ο Σείριος την Έ-
ριγόνη.

ΛΙ ΠΟ (701—62)

Ταξιδεύοντας μές στα βουνά

Μπρός στο κρεβάτι μου τ' όλόγιομο φεγγάρι,
τό χώμα μοιάζει σκεπασμένο μ' άσπρο πάγο.
Σηκώνω το κεφάλι και κοιτάζω το φεγγάρι,

μετά το χαμηλώνω κι όνειρεύομαι τον τόπο μου.

ΛΟ — γιού γιουάν

'Ο Ιππέας λειώνει περήφανα τὰ πεσμένα λου-
λούδια.

Τό μαστίγιό του χαϊδεύει την κομψή άμαξα.

'Η ώραία χαμογελάει σηκώνοντας τη μαργαρι-
ταρένια της κουρτίνα
και δείχνει με τό δάχτυλο μακριά τό κόκκινο
περίπτερό της.

'Αναχώρηση στο τέλος της "Ανοιξης

'Ο ταξιδευτής των θαλασσών ίππεύει τον άνε-
μο τ' ουρανού

που πάει το καράβι του σε μακρινούς τόπους
χωρίς ν' αφήσει χνάρι πιο πολύ
απ' όσο ένα πουλι στα σύννεφα.

ΤΣΙΑ ΤΑΟ (779—843)

Κάτω από ένα πεύκο
ρώτησα το μαθητή του
και είπε: «'Ο άφέντης
πάει νά μαζέψει βάλασμο

κάπου εδώ γύρο
πάνω στο βουνό:
τό σύννεφο είναι τόσο πυκνό,
δεν ξέρω ποιά».

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

'Από το θείο Λόγο

'Από το θείο Λόγο
'Εγκυμονούσα ή Παναγία,
'Ερχεται απ' το δρόμο
'Αν της δώσεις κατοικία.

'Η τελείωση

Λήθη για το πλασμένο,
Μνήμη για τον Πλαστουργό,
Προσοχή στο έσωτερικό
Κι αγάπη στον 'Αγαπημένο.

ΡΑΧΗΛ ('Ισραήλ, 1908—49)

"Ισως

"Ισως αυτό δεν έγινε ποτέ.

"Ισως

Ποτέ δεν ξύπνησα χωρίς, δεν πήγα στα χω-
ράφια

Νά δουλέψω με τον ιδρώτα στα φρύδια.